

Video: když je fotbalová křivda horší, než bývala

Na fotbale je skvělé, že jeho provozování je dostupné. Stačí mít pevné boty, míč, dvě branky. Dá se hrát na plácku mezi domy i na louce za městem. Na fotbale je fajn, že se za jedno a půl století prakticky nezměnila základní pravidla. Hrají proti sobě dvě družstva, jejichž společným cílem je dopravit míč za záda brankáře víckrát, než se to povede soupeři. Kdo dá víc gólů, vyhrává. Díky tomu všemu je fotbal právem nejpopulárnější sport.

Jiná věc je, že se z fotbalu stal byznys s gigantickým obratem. Nejbohatší kluby jsou ochotny zaplatit za fotbalistu astronomické částky. Rekord drží brazilský forvard Neymar, za jehož přestup z Barcelony v roce 2017 zaplatil tým Paris Saint Germain 222 milionů eur (5,7 miliardy korun). To je suma, za niž by se dal pořídit třeba Boeing 787-8 Dreamliner. V naší lize je to méně divoké, nejvyšší přestupová částka je padesátkrát nižší než ta za Neymara. Zaplatila ji Sparta za Rumuna Stancia, který loni přišel z Anderlechtu za 115 milionů korun, tedy nějakých 4 a půl milionu eur.

Fotbalem protékají velké peníze, stačí jen vybojovat místo na kolotoči. Za postup do základní skupiny probíhajícího ročníku Ligy mistrů vyplácela UEFA prémii 390 milionů korun. Další miliony si mohou týmy vykopat jako prémii za získané body a postup v play off. Viktoria Plzeň naposledy v Lize mistrů a v Evropské lize vydělala dohromady přes tři čtvrtě miliardy korun. Loni měla Plzeň cestu k jistým stamilionům otevřenou díky koeficientu, který vítězi české ligy zajišťoval přímý postup do základní skupiny Ligy mistrů. Pro následující ročník Česko o tento luxus přišlo, mistr bude hrát s největší pravděpodobností ve 3. předkole LM, vicemistr bude bojovat v předkole druhém. Na gigantickou prémii dosáhnou pouze v případě, že se proboují do skupiny. Přesto se hraje v české lize o hodně.

Ve chvíli, kdy zbývá odehrát dvě kola základní části, to má nejlépe rozehrané Slavia, která má na druhou Plzeň náskok pěti bodů. Letos poprvé po skončení základu čeká nejlepších šest týmů ještě pět zápasů, ve kterých mohou získat dalších patnáct bodů – takže o titulu zdaleka rozhodnuto není.

Z pohledu slávistů to mohlo být (a hlavně mělo) po uplynulém víkendu veselejší. Plzeň totiž získala tři body po sporném vítězství nad Ostravou 2:1. Slavii zase v duelu se Spartou obrali rozhodčí o dvě penalty, takže sešívání vydolovali z derby pouhý bod. Stačilo však málo – pokud se dá tímto slovem označit spravedlivé rozhodování – a místo pěti bodů dělilo Slavii a Plzeň bodů devět. V obou případech byl na stadionu přítomen systém VAR, tedy videorozhodčí. Zatímco po vítězném gólu Plzně nedokázal sudí ani ve spolupráci s videem říct, zda nepadl po předchozím ofsajdu (což na první pohled padl), na Slavii skončilo videorozhodování fiaskem.

Pomiňme, že VAR není používán při všech ligových zápasech, i když je to divné. Silnějším argumentem proti videu je ztráta dynamiky a plynulosti zápasu. Divák na stadionu i u televizní obrazovky trpí. V nedělním derby pražských S se v prvním poločase nastavovalo 8 minut, ve druhém 7. Dohromady čtvrt hodiny. Většinu z nastavení tvořila kompenzace za prodlevy způsobené poradami s videorozhodčím a kontrolou sporných situací na monitoru. A přestože to zabralo moře času, stejně to k objektivnímu výsledku nevedlo.

Stala se křivda, jako se stávala před zavedením videa. Ne stejná, o dost horší.

Institut videorozhodčího byl zaveden, aby byl fotbal spravedlivější, aby ubylo sporných momentů, které hrubě ovlivňují výsledek. O víkendu se však při derby na Slavii ukázalo, že toto zajistit nedokáže.